

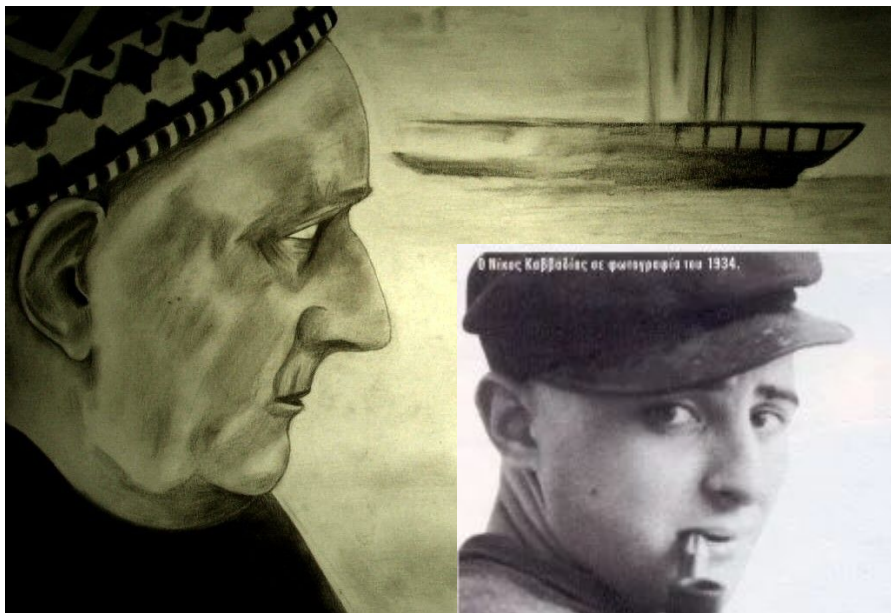
Ποίηση

Νίκος Καββαδίας
Κωνσταντίνος Καβάφης
Φρίντριχ Νίτσε
Ράινερ Μαρία Ρίλκε

Αγαπάω – Νίκος Καββαδίας

Αγαπάω τ' ό,τι θλιμμένο στον κόσμο,
Τα θολά τα ματάκια, τους άρρωστους ανθρώπους,
Τα ξερά, γυμνά δέντρα και τα έρημα πάρκα,
Τις νεκρές πολιτείες, τους τρισκότεινους τόπους.
Τους σκυφτούς οδοιπόρους που μ ένα δισάκι
Για μια πολιτεία μακρινή ξεκινάνε.
Τους τυφλούς μουσικούς των πολύβουων δρόμων,
Τους φτωχούς, τους αλήτες, αυτούς που πεινάνε
Τα χλωμά τα κορίτσια που πάντα προσμένουν

*Τον ιππότη που είδαν μια βραδιά στο όνειρό τους
Να φανεί απ τα βάθη του απέραντου δρόμου
Τους κοιμώμενους κύκνους πάνω στ' ασπροφτερό τους
Τα καράβια που φεύγουν για καινούρια ταξίδια
Και δεν ξέρουν καλά αν θα γυρίσουν ποτέ πίσω
Αγαπάω, και θα θελα μαζί τους να πάω,
Κι ούτε πια να γυρίσω
Αγαπάω τις κλαμένες, ωραίες γυναίκες
Που κοιτάνε μακριά, που κοιτάνε θλιμμένα.
Αγαπώ σε τούτον τον κόσμο ό, τι κλαίει
Γιατί μοιάζει με μένα.”*

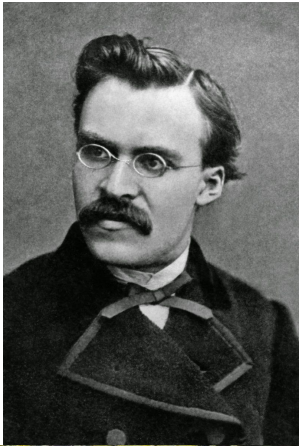
Απολείπειν ο Θεός Αντώνιον-Κ.Π. Καβάφης

Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ', ακουσθει
αόρατος θίασος να περνά
με μουσικές εξαισίες, με φωνές-
την τύχη σου που ενδίδει πια, τα έργα σου
που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου
που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανοφέλετα θρηνηήσεις.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει.
Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν
ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου·
μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μια τέτοια πόλι,
πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο,
κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι

με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους,
τα εξαισία όργανα του μυστικού θιάσου,
κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

Ο Μοναχικός-Φρίντριχ Νίτσε

Σιχαίνομαι ν' ακολουθώ, σιχαίνομαι και να καθοδηγώ.

Να υπακούω; Όχι! Και να κυβερνώ; Ούτε και τούτο!

Όποιος δεν φοβάται τον εαυτό του, φόβο δεν προκαλεί.

Και μόνον όποιος φόβο προκαλεί, μπορεί να οδηγήσει άλλους.

Σιχαίνομαι ακόμα και να καθοδηγώ τον εαυτό μου!

*Μ' αρέσει, όπως στα ζώα του δάσους και της θάλασσας,
να χάνομαι για λίγο.*

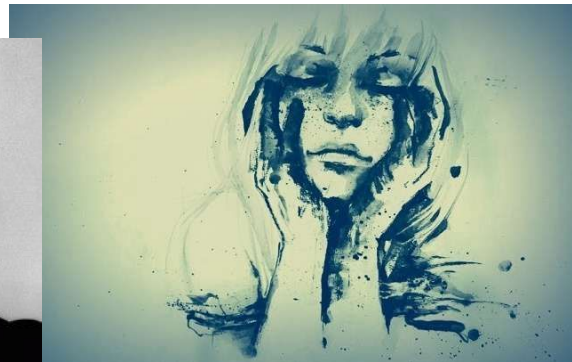
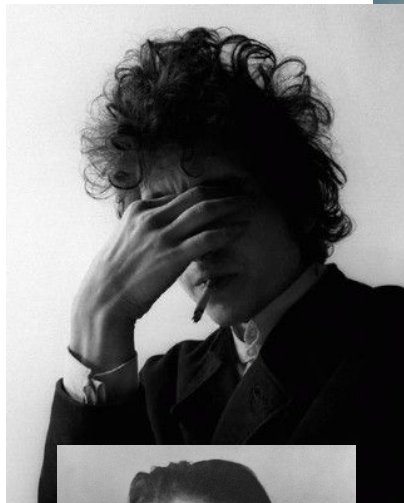
Να κάθομαι ανακούρκουδα σε μια ερημιά

*και να στοχάζομαι, να ξαναφέρνω πάλι πίσω τον εαυτό
μου από μακριά,*

πλανεύοντάς τον για να γυρίσει ξανά σ' εμένα.”

Σβήσε τα μάτια μου-Ραίνερ Μαρία Ρίλκε

*“Σβήσε τα μάτια μου· μπορώ να σε κοιτάζω,
τ’ αυτιά μου σφράγισέ τα, να σ’ ακούω μπορώ.
Χωρίς τα πόδια μου μπορώ να ’ρθω σ’ εσένα,
και δίχως στόμα, θα μπορώ να σε παρακαλώ.
Κόψε τα χέρια μου, θα σε σφιχταγκαλιάζω,
σαν να ήταν χέρια, όμοια καλά, με την καρδιά.
Σταμάτησέ μου την καρδιά, και θα καρδιοχτυπώ
με το κεφάλι.
Κι αν κάμεις το κεφάλι μου σύντριμμα, στάχτη, εγώ
μέσα στο αίμα μου θα σ’ έχω πάλι.”*

A close-up photograph of a fountain pen nib, likely a Montblaster Meisterstück, resting on a piece of aged paper. The nib is made of polished metal with intricate scrollwork and is positioned diagonally across the frame. The background shows blurred cursive handwriting in black ink on the paper. The lighting is soft, highlighting the texture of the paper and the metallic sheen of the nib.

Ευχαριστώ για την προσοχή σας